

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-270/16

Carlos Enrique Ruiz Conejero
przeciwko
Ferroservicios Auxiliares SA
i
Ministerio Fiscal

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 1 de Cuenca)

Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2000/78/WE – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Artykuł 2 ust. 2 lit. b) ppkt (i) – Zakaz dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność – Ustawodawstwo krajowe zezwalające pod pewnymi warunkami na rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem ze względu na powtarzające się, chociażby usprawiedliwione, nieobecności w pracy – Nieobecności pracownika wynikające z chorób związanych z jego niepełnosprawnością – Odmienne traktowanie ze względu na niepełnosprawność – Dyskryminacja pośrednia – Względy uzasadniające – Walka z absencją w pracy – Stosowność – Proporcjonalność

Streszczenie – wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 stycznia 2018 r.

1. *Polityka społeczna – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Dyrektywa 2000/78 – Zakaz dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność – Pojęcie niepełnosprawności – Otyłość pracownika niemogącego świadczyć pracy lub mogącego ją świadczyć wyłącznie w ograniczonym zakresie w długotrwałym okresie – Włączenie*

(dyrektywa Rady 2000/78)

2. *Polityka społeczna – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Dyrektywa 2000/78 – Zakaz dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność – Uregulowanie krajowe zezwalające pod pewnymi warunkami na rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem ze względu na powtarzające się, chociażby usprawiedliwione, nieobecności w pracy – Nieobecności pracownika wynikające z chorób związanych z jego niepełnosprawnością – Niedopuszczalność – Wyjątek – Realizacja celu polegającego na walce z absencją w pracy – Poszanowanie zasady proporcjonalności – Ocena przez sąd krajowy*

[dyrektywa Rady 2000/78, art. 2 ust. 2 lit. b) ppkt (i)]

1. Zobacz tekst orzeczenia.

(zob. pkt 28–30)

2. Wykładni art. 2 ust. 2 lit. b) ppkt (i) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu stanowiącemu, iż pracodawca może rozwiązać stosunek pracy z pracownikiem z powodu jego powtarzających się, chociażby usprawiedliwionych, nieobecności w pracy, w sytuacji gdy te nieobecności są konsekwencją chorób związanych z niepełnosprawnością, na którą cierpi pracownik, chyba że omawiany przepis, realizując słuszny cel polegający na walce z absencją w pracy, nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu, czego ocena jest zadaniem sądu odsyłającego.

Należy w tym względzie stwierdzić, że pracownik niepełnosprawny jest zasadniczo w większym stopniu narażony na ryzyko zastosowania wobec niego art. 52 lit. d) kodeksu pracy niż pracownik, który nie jest niepełnosprawny. W porównaniu z pracownikiem, który nie jest niepełnosprawny, pracownik niepełnosprawny ponosi bowiem dodatkowe ryzyko bycia nieobecny z uwagi na chorobę związaną ze swą niepełnosprawnością. A zatem jest on narażony na zwiększone ryzyko kumulacji dni nieobecności z powodu choroby i tym samym osiągnięcia limitów przewidzianych w art. 52 lit. d) kodeksu pracy. Okazuje się więc, że reguła przewidziana w tym przepisie może stwarzać sytuację niekorzystną dla pracowników niepełnosprawnych i w ten sposób wprowadzać odmienne traktowanie pośrednio związane z niepełnosprawnością w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78 (zob. podobnie wyrok z dnia 11 kwietnia 2013 r., HK Danmark, C-335/11 i C-337/11, EU:C:2013:222, pkt 76).

W niniejszym wypadku należy stwierdzić, że walkę z absencją w pracy można uznać za słuszny cel w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) ppkt (i) dyrektywy 2000/78, ponieważ chodzi o środek z zakresu polityki zatrudnienia (zob. podobnie wyrok z dnia 11 kwietnia 2013 r., HK Danmark, C-335/11 i C-337/11, EU:C:2013:222, pkt 82).

Należy jednak sprawdzić, czy środki wprowadzone przez przepis krajowy celem realizacji tego celu są odpowiednie i nie wykraczają poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia.

(zob. pkt 39, 44, 45, 57; sentencja)